

1

Afscheid nemen was een van de moeilijkste dingen in het leven, op de een of andere manier gingen mensen altijd weg. Trokken ze altijd verder. Dat benadrukte de dominee in zijn preek en Bailey Flanigan vocht in de bank naast haar familie tegen haar tranen. *Net als Cody Coleman*, hield ze zichzelf voor. *Die gaat ook altijd weg.*

‘Het leven verandert. Mensen komen en gaan, en tijden veranderen,’ zei dominee Mark Atteberry gepassioneerd. ‘Niets blijft hetzelfde; daar kunnen we van op aan. Voorspoedige tijden komen en gaan, onze financiële situatie verandert voortdurend, onze gezondheid zal ons uiteindelijk in de steek laten. En iedereen die we kennen, zal ons uiteindelijk verlaten, hetzij door de dood, hetzij vrijwillig.’ Hij zweeg even en zijn blik ging de zaal rond. ‘Iedereen, behalve Jezus Christus. Jezus zal u nooit begeven of verlaten. En daarom kunnen we met heel ons hart liefhebben, ook al weten we niet wat er morgen zal gebeuren.’ Hij glimlachte. ‘Dat wil ik u vandaag meegeven. Jezus blijft.’

Dominee Mark vroeg hun het Bijbelboek Deuteronomium op te slaan. Bailey deed dat, maar de rest van de preek had ze moeite om zich te concentreren. Sinds de dag dat Cody haar op de veranda van het huis van haar ouders had proberen uit

te leggen dat het echt tijd was voor een volgende stap in zijn leven, had ze niets meer van hem gehoord. Nu, twee maanden later, kon ze de pijn en de stilte van het verbroken contact bijna niet meer verdragen.

Tegen het einde van de preek keek Jenny, Baileys moeder, haar aan en fluisterde: 'Krachtige boodschap.'

Bailey knikte en glimlachte even. Ze zou haar moeder later wel vertellen dat de preek van dominee Mark de pijn van het vertrek van Cody had opgerakeld. Dat er dagen waren dat ze eroverheen leek te zijn, dat ze niet meer ieder uur keek of hij haar een berichtje had gestuurd of 's avonds de telefoon opnam en hoopte dat hij het was, deed nu niet ter zake. Vandaag kon ze niet om haar gevoelens heen, ook al zat ze hier samen met haar ouders en vijf broers in de bank.

Ze miste Cody verschrikkelijk.

De dienst werd afgesloten met een lied waar Bailey dol op was – *Onze God* van Chris Tomlin, dat haar liefde voor God en haar geloof in Zijn beloftes altijd aanwakkerde. Ze stond naast haar moeder en keek langs haar heen naar de rest van haar familie. Wat geweldig dat ze hier samen konden zijn om God te aanbidden, en hun geloof samen te beleven. Wat fantastisch dat ze altijd samen de zondag konden vieren. Ze glimlachte en negeerde de tranen die weer achter haar ogen prikten. Was dat niet juist de essentie van de preek? Dit beeld van de familie Flanigan zou niet altijd zo blijven. Ze werden allemaal volwassen. En over niet al te lange tijd zouden ze op zondag allemaal in een andere kerk zitten, op een andere plek waar ze hun eigen leven zouden beginnen.

Want alleen Jezus bleef.

Maar God gaf hun nog altijd momenten als deze, en hoe ver ze ooit ook bij elkaar vandaan zouden wonen, deze herinnering zouden ze vasthouden: hoe het voelde om als gezin van elkaar te houden, om als beste vrienden met elkaar aan tafel te

zitten. Het soort gezin waar andere mensen alleen maar van droomden.

Bailey sloot haar ogen en liet de muziek door haar heen stromen. *Niemand is groter, niemand is sterker, niemand is hoger dan onze Redder.*

De schoonheid van het moment vermengde zich met het verdriet om het gemis van Cody, om het niet weten waar hij was of wat hij deed. Bespottelijk eigenlijk. Zelfs toen hij in Irak vocht, had hij niet zo ver weg gevoeld. Nu bevond hij zich maar een uur bij haar vandaan, in Indianapolis, maar hij leek wel van de aardbodem verdwenen. Tenminste, ze nam aan dat hij daar was – op de plek waar hij was geweest toen ze elkaar voor het laatst zagen.

Dominee Mark beëindigde de dienst en haar moeder sloeg een arm om Baileys schouder. ‘Je dacht aan hem, hè?’ Ze drukte even haar wang tegen die van Bailey.

Bailey had niets te verbergen voor haar moeder. Ze keek haar recht aan. ‘Dat kon toch niet anders?’

‘We praten er straks wel over.’

‘Goed.’ Bailey trok haar moeder even tegen zich aan, waarna ze met de rest van het gezin het middenpad in liepen. De blik van verstandhouding in haar moeders ogen stemde Bailey dankbaar. Bailey had geen geheimen voor haar moeder; ze hadden een hechte band.

Hoe dan ook, het gesprek zou moeten wachten tot later. Ashley Baxter Blake en haar man Landon hadden hen uitgenodigd voor het eten, en dat betekende een huis vol mensen. Het was een familietraditie van de Baxters, en minstens één keer per maand nodigden de Baxters de familie Flanigan ook uit. ‘Hoe meer zielen hoe meer vreugd’ – dat was Ashleys motto. Landon en zij hadden het huis van Ashleys vader, John Baxter, gekocht. Bailey wist zeker dat ze tijdens die etentjes een zekere weemoed in Johns ogen zag, een verlangen naar vroeger tijden misschien. Tijden die bij hen net zo goed waren veranderd.

Bailey kon zich niet voorstellen hoe het moest zijn om tientallen jaren met je gezin in een huis te wonen, om er daarna alleen nog als gast terug te komen, maar het was beter dan wanneer er vreemden waren komen wonen. Vooral omdat er nog altijd zo veel herinneringen tussen die muren hingen.

Tijdens de rit naar het huis van de familie Baxter was Bailey zich er meer dan anders van bewust dat ook dit – met zijn achten in de auto ergens naartoe gaan na de kerkdienst – niet zou blijven. Ze was tenslotte bijna eenentwintig, derdejaarsstudent aan de Universiteit van Indiana. Ze leunde tegen het portier en luisterde naar de gesprekken van haar broers. Connor verschilde met zijn zeventien jaar het minst met Bailey in leeftijd. Hij zat in het examenjaar van de middelbare school en stond op het punt om aan zijn laatste footballseizoen te beginnen als eerste quarterback – om meer dan 200 yard terreinwinst per wedstrijd te boeken, zoals Cody hem had geleerd.

Connor was klassenvertegenwoordiger en moest een thema voor het lenteschoolfeest bedenken – een jaarlijkse traditie op Clear Creek High, waarbij iedereen verkleed moest komen. ‘Ik zat te denken aan “Samen één”.’ Connor keek over zijn schouder naar zijn broers Shawn en Justin, die allebei in de vierde zaten, en BJ, die in de derde zat. ‘Dat vind ik wel goed klinken. Wat vinden jullie ervan? “Samen één”.’

‘Samen één? Hoe bedoel je?’ Justin keek bedenkelijk.

Naast Bailey begon Ricky, die met zijn dertien jaar de jongste van het stel was, te grinniken. ‘Nou, bijvoorbeeld de kop en het achtereind van een varken; gezellig samen in één pak!’

Er klonk gelach op in de auto. Bailey grinnikte in zichzelf en haalde haar schouders op naar Connor.

Connor zei met een scheef lachje: ‘Niet op die manier.’ Hij wachtte tot hij weer hun aandacht had. ‘Samen één, zoals Batman en Catwoman – twee stripfiguren die voor elkaar bestemd zijn.’

‘Of als magneet en spijker, of theepot en deksel; je kunt van alles verzinnen!’ Ricky was nu helemaal op dreef.

‘Goed, zo kan-ie wel weer.’ Connor stak zijn handen in de lucht. ‘Ik zal het wel aan de rest vragen.’

Vanaf de voorbank keek hun moeder over haar schouder. ‘Ik vind het wel een leuk idee.’ Haar glimlach was vriendelijk, haar blik nadenkend. ‘Een cowboy en een cowgirl... een arts en een verpleegkundige... dat soort dingen.’

‘Ja, maar als Justin met Kayla gaat, zal hij de verpleegkundige moeten zijn.’ Shawn probeerde zijn lachen in te houden, maar dat lukte niet. ‘Want zij is een kei in exacte vakken. Ze wil chirurg worden.’

Het gesprek nam de scherpe kantjes van Baileys verdriet weg en hielp haar om alles weer een beetje te relativëren na het afgelopen uur, waarin ze overspoeld was door herinneringen aan Cody. Dit was nu haar werkelijkheid. En hoewel dominee Mark gelijk had – dat het niet altijd zo zou blijven – was het voor haar voorlopig precies goed.

‘Heb je nog iets van Brandon gehoord?’ Haar vader ving Baileys blik in de achteruitkijkspiegel. ‘Sinds ze de film hebben gecanceld?’

‘Hij heeft me gisteren een berichtje gestuurd.’ De herinnering verwarmde haar hart. ‘Hij is zo veranderd. Zijn geloof betekent nu alles voor hem.’

‘En dat weten de media.’ Hij keek blij. ‘Ik ben trots op die knul. Heel trots.’

Baileys moeder draaide zich half om, zodat ze Bailey kon aankijken. ‘Zijn manager weet het ook. Daarom hebben ze de film op de lange baan geschoven, dat weet ik zeker.’

‘Natuurlijk, dat denk ik ook.’

De jongens zaten nog steeds te kletsen over het aanstaande schoolfeest, maar ze hadden er totaal geen moeite mee om meerdere gesprekken tegelijk te voeren. Bailey schoof een stukje naar voren, zodat haar ouders haar konden horen. ‘Brandon

weet dat dat de reden is. Iedereen vond ons geweldig in *Ontsloten*, maar zijn manager wil niet dat Brandon in Hollywood overkomt als een doetje.’

‘Nou, door hem nu te casten voor een film over een NASCAR-coureur voorkomt hij dat absoluut.’ Haar vader trok een wenkbrauw op. ‘En Brandon gaat zijn eigen stunts doen, heb ik begrepen.’

‘Ja.’ Bailey was daar niet blij mee. ‘Ik probeer het hem nog steeds uit zijn hoofd te praten.’

‘Als je hem weer eens spreekt, doe hem dan de groeten van ons.’ Haar vader hield zijn ogen op de weg. ‘Ik bid iedere dag voor hem.’ Hij ving nog één keer haar blik. ‘En ook voor Cody.’ Na een korte aarzeling vervolgde hij: ‘Dat is waar ook... Matt Keagan vroeg laatst naar je. Ongeveer een week na afloop van het seizoen ontdekte hij opeens dat jij mijn dochter bent. Elke keer als hij met zijn krachttraining bezig is, begint hij erover.’

Bailey moest lachen. ‘Dat is leuk, pap.’ Ze wisselde een blik met haar moeder. ‘Matt Keagan heeft de meisjes voor het uitkiezen. Ik pas.’

‘Hij is anders wel knap.’ Haar moeder had pretlichtjes in haar ogen – een bewijs dat ze het niet serieus bedoelde.

‘Natuurlijk is hij knap.’ Bailey schudde haar hoofd en genoot van het luchtige gesprek. ‘Hij is de meest radicale christelijke sporter, hij draagt een polsbandje met Filippienzen 4:13 erop, en zodra hij een weekend vrij heeft, gaat hij op zendingreis naar Ethiopië. Hij is volmaakt.’ Ze schoot in de lach, en dat deed haar goed. ‘Ik heb gehoord dat hij verkering heeft met de dochter van een voorganger uit Zuid-Afrika.’

‘Vorige week zei iedereen op Facebook en Twitter dat Matt iets heeft met een van de finalisten van *Dancing with the Stars*.’

‘Precies.’ Bailey lachte. Een beroemdheid als Matt Keagan? De rij meisjes zou langer zijn dan tien footballvelden naast elkaar. ‘Niks voor mij.’

Ze zwegen weer, en de rest van de weg naar het huis van de familie Baxter praatten alleen de jongens verder. Bailey keek uit het raam. Het landschap in Bloomington, Indiana, de golvende, met sneeuw bedekte heuvels, en de helderblauwe lucht die zich tot aan de horizon rond hen uitstreckte, brachten haar tot rust. Februari vertoonde een wisselend weerbeeld, maar er lag altijd nog wel ergens sneeuw. Dit jaar meer dan anders.

Bailey dacht na over haar leven en over de jongens die God op haar pad had gebracht. Het afgelopen jaar was zo ongelooflijk bijzonder geweest dat ze soms bijna het gevoel had dat het iemand anders was overkomen. Brandon Paul – de populairste, jonge acteur van het land – had haar uitgekozen voor de hoofdrol in zijn film *Ontsloten*. De film moest in april uitkomen, maar ze waren nog steeds met de montage bezig. Bailey had nog nooit zo hard gewerkt, en uiteindelijk was ze tevreden over haar prestatie.

Maar Baileys prestatie was niets vergeleken bij die van Brandon. Hij speelde een tiener, die door een vorm van autisme geen contact kon maken met zijn omgeving. Zij speelde zijn vriendin, het meisje dat geloofde dat ze hem uit zijn isolement kon bevrijden en een manier kon vinden om God een wonder te laten doen in zijn leven. Ze was ontzettend benieuwd wat de recensenten over de film zouden zeggen, over de sublieme manier waarop Brandon het personage van Holden Harris had neergezet. Het verhaal was geweldig – net als de bestseller met dezelfde titel.

Brandon had het verhaal absoluut eer aangedaan. Maar God had hem meer gegeven dan een belangrijke rol voor zijn cv. Gedurende de opnames had Bailey met Brandon gepraat over God, en de Bijbel, en Gods plan voor hem. Afgelopen oudejaarsavond was Brandon naar het huis van de familie Flanigan gekomen, waar hij Jezus in zijn hart had gevraagd.

Dat Brandon verliefd op haar was, maakte geen verschil voor Bailey. Zij was niet op die manier in hem geïnteresseerd – niet met zijn verleden en de massa's meisjes die met hem dweepten. Brandon was een vriend, meer niet. Maar na de opnames van *Ontsloten* gingen er onmiddellijk geruchten dat ze iets met elkaar hadden.

‘De chemie tussen jullie is te sterk om na *Ontsloten* te stoppen,’ had de producer tegen hen gezegd. Hij wilde dit voorjaar een vervolg gaan maken. Eind januari werd de film echter op de lange baan geschoven, zodat Brandon zich kon richten op een verhaal over een snelle jongen die een gevaarlijk leven leidde en overhoop lag met zijn vader, een autocoureur. Het verhaal heette *Chasing Sunsets*, en Brandon had al getekend voor de rol.

Bailey had rollen in andere films aangeboden gekregen, maar nam niets aan. Agenten en producers in Hollywood begrepen er niets van. Ze wilde niet verhuizen naar Los Angeles om dag in dag uit audities af te lopen. Ze had nog maar twee jaar te gaan om haar toneelopleiding aan de universiteit af te ronden. Ze droomde er nog altijd van om daarna in New York op Broadway op de planken te staan, maar waar ze in de toekomst ook terecht zou komen, haar vriendschap met Brandon Paul zou blijven bestaan – dat wist ze zeker.

Ze knipperde met haar ogen en keek omhoog, naar de hemel boven Bloomington. De jongens hadden het over basketbal, dat Justin de snelste aanvaller in de competitie zou worden.

‘Cody Coleman was de snelste man die Clear Creek High ooit heeft gehad – zowel met football als basketbal,’ zei Ricky trots. ‘Maar Justin, je weet maar nooit... misschien word jij nog sneller.’

Cody Coleman. De stemmen van de jongens verdwenen naar de achtergrond. Bailey dacht terug aan de laatste keer dat ze Cody had gezien. Ze was net klaar met de opnames

met Brandon, en Cody leek er niet helemaal bij met zijn gedachten. Hij leek anders. Misschien had de film er iets mee te maken. Of misschien trok hij zich terug vanwege Baileys hechte vriendschap met Brandon Paul. Ze slaakte een zucht.

Brandon zou Cody Coleman nooit kunnen vervangen.

Er klonk een zacht gezoem uit haar handtas. Ze had haar telefoon natuurlijk nog op trillen staan, vanwege de kerk. Ze grabbelde in haar tas, maar tegen de tijd dat ze hem te pakken had, had de beller het al opgegeven. Toen ze keek wie er gebeld had, verscheen er een nummer op het scherm dat ze niet herkende. Aan het netnummer zag ze dat het New York was.

Vreemd, dacht ze. De enige die ze in New York kende, was Tim Reed. Maar zijn nummer stond in haar contacten, dus tenzij hij een ander toestel gebruikte, kon het telefoontje niet van hem afkomstig zijn. Ze staaarde nog steeds naar het nummer toen haar telefoon aangaf dat er een voicemail binnengekomen was. Tegelijkertijd stopte haar vader op de oprit van de familie Baxter. Het huis zag er prachtig uit, omringd door sneeuw en kale bomen. Er kringelde rook uit de schoorsteen, en er stonden al zes auto's naast de garage.

‘Ik ruik de barbecuesaus helemaal hier.’ Ricky snoof eens diep toen ze uit de auto stapten. ‘De beste barbecuesaus van heel Bloomington.’ Hij grijnsde naar de anderen, maar toen hij de plagende blik van hun moeder zag, veranderde zijn uitdrukking abrupt. ‘Op die van jou na, natuurlijk. De een-na-beste. Dat wilde ik zeggen.’

De koude lucht prikte in Baileys wangen toen ze over het sneeuwvrij gemaakte pad naar het huis liepen en naar binnen gingen. De warmte van de open haard en de hartelijkheid van de Baxters waren de volgende twee uur voldoende om Baileys gedachten af te leiden. Ze hoorden dat Ashley's schilderijen waren ontdekt door een nieuwe galerie in New York – een

veel grotere dan alle andere galerieën waar haar werk ooit had gehangen – en dat de kleinkinderen het zo goed deden op school en met sport.

Bailey zat naast haar vader en luisterde met een half oor mee naar het gesprek dat hij met Ryan Taylor voerde, de hoofd-voetbalcoach van Clear Creek High. Ryan was getrouwd met de oudste dochter van de Baxters, Kari. Tot aan dit schooljaar was Cody altijd verbonden geweest aan Clear Creek High. Zoals Ricky zei, was hij er de snelste footballspeler toen hij nog zelf op school zat en daarna, toen hij terugkwam uit de oorlog, was hij er coach geweest.

Haar vader en Ryan praatten over de training in het voor-seizoen, en toen legde Ryan zijn vork neer. ‘Hoor je nog weleens wat van Cody Coleman?’

Haar vaders gezicht betrok. ‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd en veegde met een servet zijn mond schoon. ‘Al een paar maanden niet meer. Ik maak me een beetje zorgen over hem.’

Een paar seconden zei Ryan niets. ‘Er gaan geruchten dat hij wil solliciteren op die vacature van assistent-coach op Lyle – die kleine christelijke school buiten Indianapolis.’

Baileys hart begon te bonken in een vreemd en onherkenbaar ritme. Wilde Cody een baan aannemen? Nu al? Hij had nog een jaar te gaan op school, twee als hij zijn onderwijsbevoegdheid wilde halen. Ze keek naar het eten op haar bord, maar ze had geen trek meer.

‘Hmm, dat wist ik niet.’ De uitdrukking op haar vaders gezicht bleef vlak, evenals zijn toon. ‘Misschien is dat beter voor hem.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van. Cody heeft behoefte aan mensen bij wie hij zijn verhaal kwijt kan en die hem een beetje in de gaten houden.’ Ryan kneep zijn ogen bezorgd tot spleetjes. ‘Jullie gezin heeft altijd zo veel voor hem betekend.’ Hij aarzelde. ‘Het staat me niet aan dat hij niet gebeld heeft. We moeten bidden... dat hij niet weer gaat drinken.’

Bailey moest zich inhouden om er niet uit te flappen dat dat onzin was. Natuurlijk zou hij dat niet doen. Daar zou hij echt niet naar terugkeren, ook al nam hij nooit meer contact met hen op. Maar ze hield haar mond.

Pas toen ze later weer door het donker naar huis reden en iedereen in de auto stil was, dacht Bailey terug aan haar vaders gezichtsuitdrukking toen Ryan Taylor over Cody was begonnen. Hij had er bijna boos uitgezien, en plotseling begreep ze dat Cody iemand was om wie ze allemaal veel gaven, en hij had jarenlang deel uitgemaakt van hun gezin. Bailey leed onder zijn stilzwijgen. Ze leden er allemaal onder. Haar vaders geduld zou op een gegeven moment op zijn.

En dat verklaarde meteen waarom haar vader haar geplaagd had met Matt Keagan. Hij wilde dat Bailey Cody los zou laten en door zou gaan met haar leven. Met iemand die meer op haar leek – iemand als Matt.

Bailey onderdrukte een lachje. *Matt Keagan*. Alsof ze dat ooit serieus zou overwegen...

Pas toen ze thuis waren en haar moeder en zij in de keuken thee gingen zetten, herinnerde Bailey zich het telefoontje uit New York en de boodschap die ze nog niet had beluisterd. ‘O, ja...’ Ze liep op een holletje naar de andere kant van de keukenbar waar haar tas aan een van de barkrukken hing. ‘Ik kreeg een telefoontje uit New York.’

‘New York?’

‘Ja.’ Ze grabbelde weer in haar tas en vond na een halve minuut eindelijk haar telefoon. ‘Hoor maar.’ Ze drukte een paar knopjes in en zette de telefoon op speaker, zodat ze het allebei konden horen.

‘Hallo, je spreekt met Francesca Tilly, producer van de Broadway-musical *Hairspray*. Ik kreeg je naam van een vriendin, een van de producers van de musical *Wicked*.’ De vrouw sprak met een zwaar Italiaans accent. Ze praatte heel snel en klonk tamelijk serieus. ‘We zijn door diverse redenen een aan-

tal leden van onze cast kwijtgeraakt, dus we houden over drie weken een beperkte auditie. We weten van je rol in de film van Brandon Paul, en we zouden graag willen dat je meedeed.’ Het bleef weer even stil.

Wat krijgen we nou? Bailey keek haar moeder aan. Ze sloeg haar hand voor haar mond en luisterde verder.

‘Mijn excuses dat ik je op zondag bel, maar morgen is heel de dag volgepland met afspraken. Als je interesse hebt, bel dan naar mijn kantoor. Dan geef ik je de bijzonderheden. Bedankt voor je tijd. Ik hoop van je te horen.’

De vrouw herhaalde haar nummer twee keer, en toen was de boodschap afgelopen. Bailey legde haar telefoon neer en gaf een gil. ‘Hoorde je dat?’

Haar moeder zei met een brede grijns: ‘Ik wist het wel...’ Ze lachte hardop en stak haar handen uit naar Bailey. ‘Ik wist wel dat iemand je zou opmerken na je laatste auditie.’

Bailey kwam dansend dichterbij en pakte haar moeders handen beet. ‘Niet te geloven! *Hairspray!*’ Ze gaf nog een gil. ‘Mijn lievelingsmusical! En ze willen dat ik auditie doe!’

‘Wat is hier aan de hand?’ Haar vader was in de garage geweest. Hij keek blij, maar verbaasd toen hij de keuken in kwam. ‘Wat het ook is, je grijnst van oor tot oor.’ Hij liep naar haar toe en gaf haar een kus op haar kruin. ‘Dus ik weet zeker dat ik het ook leuk zal vinden.’

‘Ik ga terug naar New York!’ Bailey probeerde nog steeds te vatten wat ze zojuist had gehoord. ‘Ik had een voicemail van een producer die wil dat ik auditie doe voor *Hairspray!* Waanzinnig gewoon!’

Hij glimlachte en keek haar onderzoekend aan. ‘Verbaast je dat?’

‘Ja!’ riep ze, terwijl ze ter plekke een paar dansspasjes deed. ‘Natuurlijk verbaast me dat. Ik val bijna om van verbazing!’

Ze schoten in de lach en bespraken in het half uur daarna welke nummers Bailey zou kunnen zingen op de auditie. Ze

was nu veel beter voorbereid en haar danslessen zouden beslist hun vruchten afwerpen.

Bailey dacht aan iets wat Francesca Tilly in de boodschap had gezegd en even verdween haar vrolijkheid. 'Jullie denken toch niet dat ze me alleen willen vanwege mijn rol in *Ontsloten*?'

'Natuurlijk niet,' zei haar moeder snel en met klem. 'Met bekendheid alleen red je het niet op Broadway.' Ze glimlachte. 'Ze hebben je gebeld vanwege je talent, schat.'

Ze knikte langzaam. 'Ik hoop het.' Een rol krijgen vanwege haar bekendheid was wel het laatste wat ze wilde. Op Broadway moest je je plek verdienen – zo simpel was het. Ze bespraken de logistieke kanten van haar reis en verblijf, en vroegen zich af waar de producers op zouden letten bij de auditie. Tegen de tijd dat ze naar bed ging, was Bailey in alle opzichten uitgeput, en zelfs toen wist ze niet of ze zou kunnen slapen. Ze dacht aan Cody, en dat het morgen Valentijnsdag was. Ze zou niet alleen weer een veertiende februari alleen doorbrengen, maar hij maakte niet eens meer deel uit van haar leven, zodat ze hem niet eens kon vertellen wat voor geweldigs haar zojuist was overkomen. Ze rolde op haar zij en staaarde naar de flarden maanlicht op haar muur.

Ze ging weer auditie doen in New York! Hier had ze God sinds haar laatste auditie om gebeden, toen de producers van *Wicked* haar auditie afbraken en haar ex-vriendje Tim Reed een rol in de musical aanboden. Nu... nu was het eindelijk haar beurt om aan andere producers te laten zien wat ze in huis had en een rol te bemachtigen.

Ze slaakte een zucht. *Rustig aan, Bailey, je hebt je slaap nodig.* Ze glimlachte in het donker, maar terwijl ze dat deed, herinnerde ze zich wat dominee Mark eerder die dag in zijn preek had gezegd. *Iedereen neemt uiteindelijk afscheid... mensen komen en gaan... alleen Jezus blijft.* Plotseling werd haar vreugde overschaduwd door een vleugje droefheid. Verdriet bijna. Want als

God haar deze kans gaf, was de kans groot dat ze die rol kreeg. En dat betekende een ding: ondanks alles wat ze zo fijn vond aan Bloomington en haar familie en haar lessen op de universiteit, zou dit niet het moment zijn om aan Brandon Paul te denken of om Matt Keagan te ontmoeten of om zich af te vragen waar Cody was.

Het zou haar beurt zijn om te vertrekken.